

ZPRÁVY Z MEDŽUGORJE

č. 9 / 1990

2. ročník

Dne 25. září 1990 dala Matka Boží duchovní vzkaz:

"DRAHÉ DĚTI! ZVU VÁS K MODLITBĚ SRDCEM, ABY VAŠE MODLITBA BYLA ROZHOVOR S BOHEM. PŘEJI SI, ABY KAŽDÝ Z VÁS VĚNOVAL VÍC ČASU BOHU. SATAN JE SILNÝ A CHCE VÁS ZNIČIT A OKLAMAT MNOHA ZPŮSOBY. PROTO, MOJE DRAHÉ DĚTI, MOULETE SE KAŽDÝ DEN, ABY VÁS ŽIVOT BYL DOBREM PRO VÁS A PRO VŠECHNY, KTERÉ POTKÁTE. JÁ JSEM S VÁMI A CHRÁNÍM VÁS, AČKO-LIV SATAN CHCE ZNIČIT MĚ PLÁNY A ZASTAVIT TO, CO SI ZDE PŘEJE NEBEŽSKÝ OTEC USKUTEČNIT. DĚKUJI, ŽE JSTE PŘIJALY MOU VÝZVU!"

+++

Svatý Otec říká: "Denně se modlím za Medžugorje"

"Dne 7. února 1990 jsem byl přítomen při pontifikální audienci pro Mariapoli. Bylo přítomno mnoho dalších biskupů z celého světa. Bylo tam též pět biskupů z Chorvatska. Kromě mne tam byl také biskup Komarica, předseda vyšetřovací komise pro Medžugorje, jmenovaný jugoslávskou episkopální konferencí. Jen požádal Svatého otce o požehnání pro práci zmíněné komise. Papež odpověděl pomalu a zamyšleně: "Každý den se při mši svaté modlím za Medžugorje." Z jeho hlasu jsem vycítil velké nadšení pro tyto události."

(arcibiskup Franič, 14. 2. 1990)

+++

Pozvání ke svatosti

Hlavní poselství Matky Boží jsou: modlitba, půst, obrácení a víra. To jsou výzvy z evangelia, skutečně nic nového. Nové je to, že pokaždé to přijímáme hlouběji: v čem to spočívá, o co jde. Ti, kteří dostanou poselství nebo knížku se vzkazy Matky Boží, mohou být ve velkém nebezpečí. Rychle je přečtou, odloží a řeknou: "Já vzkazy z Medžugorje znám." Nebo se může říci, že jsou všechna poselství skoro stejná. Stačilo by nám jen jedno poselství. Jestliže se k tomu stavíme takto, je lépe tyto vzkazy odložit, nečíst je v rychlosti. Tato poselství nejsou dána proto, abychom je jen znali, ale mají nám pomáhat v duchovním životě. To nebylo náhodou, že nám Panna Maria dávala tato poselství jen jednou za týden. Ona chtěla, abychom ten týden podle nich žili. Nyní je dá-vá jednou za měsíc. Když podle nich začneme žít, začneme chápat hloubku duchovního života. Říkám vám to, protože jsem si jistý, že chcete zůstat ve škole Mariině. Můžete třeba najít poselství, kde se nemluví ani o míru, modlitbě, postu, ani o obrácení, ani o víře. Mluví se třeba o něčem jiném. Můžeme se ptát, jaké to má spojení s hlavním poselstvím? Proto bych vám to chtěl vysvětlit na poselství ze srpna. Toto poselství zně-lo přibližně takto: "Drahé děti! Zvu vás, abyste se radovaly ze života, který vám dal Bůh! Radujte se v Bohu Stvořiteli, který vás tak podivuhodně stvořil!" Tím nás vyzvala k vděčnosti, abychom poděkovali Bohu i za nejmenší věci a také k radosti ze života. To má hluboké spojení s výzvou k míru. Když poprvé slyšíme výzvu k míru, obvykleň-my, abychom se vyhnuli válkám. Ale to není jen výzva, abychom se vyhnuli válce, to je hlubší výzva: abychom se vyhnuli veškerému ničení života! Zde není alternativa: mír ne-bo válka, mír nebo ničení. Válka, to je jen jeden způsob, kterým se ničíme. Jsou ná-rody, které po 2. světové válce nepoznaly válku. Ale to neznamená, že již žijí v míru. Je stále více neklidných rodin, stále více rozvedených rodin, stále více nespokojené mládeže, všechno to jsou znaky neklidu a ničení. Víte, když slyšíme toto pozvání k mí-ru, jsme pozvání zřeknout se každého ničení. I kdybychom neměli žádné prostředky, kte-rymi bychom ničili něco kolem sebe, máme jazyk! Stačí jedno špatné slovo, abychom člo-věku zničili mír, naději, radost.

Nyní slyšíme pozvání: "Radujte se ze života, který vám Bůh dal!" Víte, kde začíná ten mír, ke kterému nás Panna Maria vychovává? Můžeme říci, že tam, kde se začneme tě-šit ze života. Tam, kde se začneme těšit z každého života. Kde se začínám radovat

ze života druhého člověka. Začnu se radovat ze života, když začnu milovat život. Neboť život je dar! Je to největší dar, který nám Bůh dal. Proto nás Maria vyzývá, abychom se radovali ze života. Skutečně, když se z něho začneme radovat, není možné ničení. Měli bychom zjistit podle toho ve svém životě, kolik je v nás "louhy" po ničení života. Protože každé zlo, i nejmenší, které učiníme druhému i sobě, nemá jiný cíl, než ničit život. V tom okamžiku na to ani nemyslíme, ale každá negativní energie ubíjí život. Kládný postoj k životu, láska k životu buduje život. Dokonce jsem slyšel, že i květina, když je v pokoji, cítí, jestli ji máme rádi nebo ne. Lépe roste. Zde můžeme jít ještě dále a můžeme si dát otázku: Jaký máme důvod, abychom se radovali ze života? Vidíme mnoho těžkostí, utrpení, potíží, vidíme, že musíme umřít. Kdo se tedy může radovat ze života? Proto tato výzva k radosti je i výzvou k víře.

Radovat se ze života můžeme právem, když víme, že tento život je pouze jedna část našeho žití, a to ta kratší. Náš život bude pokračovat v plnosti po smrti. Čím méně věříme v druhý život, tím více mají lidé potřebu zůstat tady, upevnit se zde na zemi. Čím méně víry, tím je více nervozity, sobeckosti, shromažďování věcí kolem sebe. A tak se to může projevit i u křesťanů, když tak plně nevěří. I každý strach, který může člověka zachvátit, je jen znamením, že se mu nedostává víry. My víme, když se někdo něčeho bojí, že je to znamením nedostatku víry. Ale jsme lidé. Lidé se vždy něčeho bojí. Proto v Písmu svatém se říká, že kdo má lásku a víru, nemůže mít strach. Kdo se uzavírá v tento život bez víry, jak musí hledat mnoho, mnoho prostředků, aby se mohl radovat ze života. Proto dnes mnoho lidí končí v drogách, alkoholu, protože chtějí násilím rozšířit hranici života, ale to je ničení!

Jednou se dotazovali Vicky, jestli měla strach, když šla na operaci, protože to byla těžká operace. Ptali se jí, zdali se bála smrti. Rekla: "Proč bych se měla bát smrti? Co znamená umřít? To je jako přejít z jednoho pokoje do druhého. A druhý je mnohem hezčí!" To neznámá, že bychom měli chtít utíkat z jednoho pokoje do druhého, ale je to důležité pro náš nynější život. Když začneme takto přijímat život, vzejde nám hluboká radost ze života. Teprve pak se začne u člověka utvářet pravý mír. Takže člověk, který věří v život, bude mít větší radost, když jeho ukřižují, než aby on někoho ukřižoval. Tak se to stalo i s Ježíšem. Věděl, co se s ním děje. Chtěl nám ukázat, jak to svatý Pavel říká: "Máme Velekněze, který rozumí všemu, který trpěl vše, aby nám rozuměl." Tedy křesťané jsou ti, kteří se právem mohou radovat ze života, i když trpí, i když mají kříž, bolest. Ale ta radost neznámá stále se smát, ta radost neznámá, že nepocitujeme bolest. Neboť to je vnitřní radost, vnitřní síla nebo vnitřní světlo, které nás může vést i přes nejhlubší tmy, které nás vede k tomu, abychom nepoužili nikdy jiné prostředky, abychom zachránili život. I my, kteří věříme, stáváme se někdy také sobeckými a pyšnými, abychom si udělali víc prostoru v tomto světě. To znamená: počítáme s "drobnými". A pozvání k radosti v životě znamená mít široké srdce vůči druhým i vůči Bohu.

Toto pozvání k radosti v životě ukazuje ještě na jednu velmi konkrétní věc, která se dnes ve světě děje. Vy víte, že dnešní svět má ročně přes 50 milionů potratů. To je více, než bylo zničeno životů během 5 let 2. světové války. To je to poslední, co člověk může udělat, že se postaví jako pán, a ne služba. To je ve skutečnosti výsledek, že se neradujeme ze života, že nepřijímáme život tak, jak bychom jej přijímat měli. Proto je toto poselství, abychom se radovali ze života, hluboce spjata s pozváním k míru, s výchovou k míru. Důležité je, že Panna Maria neřekla: Radujte se ze života, dokud jste mladí, bohatí, ale zve nás všechny bez rozdílu k této radosti. Rekla: "Radujte se v Bohu Sivořiteli, který vás stvořil tak podivuhodným způsobem." Vidíte, víra má dimenzi v obdivování. Když čtete Písmo svaté, zvláště žalmy, vidíte, kolikrát svatopisec říká, že se obdivuje Božím dívem. To znamená vidět to, co Bůh pro nás koná. Jestliže to budeme vidět každý den a uznávat to, budeme mít dosti pramenů, na které se můžeme napojit. Každého z nás tak podivuhodně stvořil. Bylo 100 miliard lidí na světě a ani jeden člověk není stejný. Tak je Bůh bohatý ve svých darech. A tak je štědrý ke každému z nás. Kdybychom toto v sobě odhalili, stal by se člověk úplně jiným. To neznámá, že bychom tím měli méně utrpení, ale měli bychom jiný přístup k bolesti. A to je důležité.

Panna Maria také vyzývá, "abychom děkovali Bohu, a to bez ustání." A tato vděčnost je zas hluboce spojená s vírou. Jestliže nevidíme ty druhé, neuznáváme je v malých věcech, tak se nám život stane nemožným. Aby nám byl život možný, zve nás Matka Boží k vděčnosti. Rodičům není těžké pracovat pro děti. Jestliže nebudeme vidět jeden druhého, vše se nám stane těžkým. Víra znamená "vidět druhého - přiznat a uznat ho a být

mu vděčný". Ale abychom mohli být vděční, musíme být pokorní, protože pycha nám zavírá oči. A to je hluboká ctnost Mariina. Ona dovedla být vděčná. Když přišla k Alžbětě, zvolala: "Velebí má duše Pána, neboť mi učinil velké věci, ten, který je mocný..." Zde se nám ukazuje jako nová Eva. Prvá Eva byla slepá. Ona neviděla, co Bůh pro ni učinil - ani Adam to neviděl. Když se stali slepými, stali se také otevřenými pro pokoušení. I přichází satan a svádí je. Říká jim: "Vždyť vy můžete být ještě něco víc!" A tak padli. Najednou neviděli, co pro ně Bůh učinil, hledali ještě více, byli nevděční a neklidní. Tak vzniká prostor, kdy satan může využít člověka. Maria to vidí, je vděčná, děkuje Bohu, obdivuje Boha v jeho stvoření, a to je mír! V tomto poselství nás poučuje, co my můžeme pro náš vlastní život použít, aby mohl přijít mír!

Medžugorje není jen pozváním: Modlete se, modlete se, modlete se! Io by bylo lehké, ale když se někdo začne modlit, tyto věci musí v sobě začít uskutečňovat. Proto modlitba a půst jsou jen prostředky. Nebude pro záchranu stačit: "Modlili jsme se tři růžence, jak nám Panna Maria říkala." Důležité je, co se stalo s naším životem, neboť známe Ježíšovo slovo o farizeovi, když říkal, že se postil dva dny v týdnu, modlí se, dává almužny chudým. Farizej také řekl: "Já jsem lepší, než tam ten vzadu." A Ježíš mu to neuznal. Nekfkl, že není dobré se modlit a postit, ale není dobré být pyšným. Ukázat, že jsme lepší než druhý. Proto vidíte, že se žádá mnoho postu a modliteb, aby mír mohl vejít opravdu hluboko do života.

V mnoha poselstvích zvala Matka Boží ke svatosti. V září řekla: "Zvu vás všechny bez výjimky ke svatosti." To je hluboce spojeno s mírem. Mír znamená: vyhnout se ničení, zachraňovat situaci, ve které se ničí. Skoro ve všech jazycích jsou slova "svatost" a "zdraví" velmi podobná. Naše slovanské jazyky mají tu podobu. Němčina má: Heil - podobně heilig - zdravý a svatý. Stejně tak v angličtině je to podobné: health, tj. zdraví, holy znamená svatý (nerozdělený). Podobně i ve francouzštině, italštině, latině, řečtině atd. Hřích člověka rozdvouje, ničí. Když jsme pyšní, tak jsme jeden pro druhého rozdvoujením. Jsme-li sobečtí, je tomu stejně tak. Jsme i v duši rozdvoujeni. Svatost, říká Panna Maria, je dar. My jsme ten dar nedostali na křtu. My jsme vytaženi ze situace hříchu a jsme přeneseni do nové situace, ve které můžeme ve svatosti růst. Mohli bychom říci jinými slovy, že můžeme růst jako zdraví, celí lidé, nerozdělení, nezničení hříchem. Proto svatost není jen pro takové podivny, kteří jdou na poušť, postí se, ale je pro každého z nás. Neboť kdo nemá potřebu, aby se uzdravil? A to je první krok ke svatosti. Tedy svatost znamená především růst v lásce, v důvěře, ve víře, smíření. A kdo z nás by mohl říci, že nemůže růst ve svatosti? Je problém naší křesťanské mentality, že nejsme přesvědčeni, že můžeme být svatými. Tedy, kdy jsme naposledy prosili o milost Boží: "Bože, dej, abych se stal svatým"? Možná, že se stydíte o to prosit, že si nejste toho vědomi, že jste k tomu pozváni. Skutečně, to je právě křesťanské pozvání. My se modlíme za všechny možné věci, ale za toto neprosíme. A často nedostáváme mnohé věci, protože o ně neprosíme a Bůh je nemá komu dát. Jestliže jsme rozdělení hříchem, netoužíme po svatosti, pak zůstáváme stranou a nerosteme jako křesťané. Vidíte - pozvání ke svatosti je i pozváním k míru!

(z promluvy P. Slavka Barbariče)

Šíření informací o Medžugorji a milost Boží

Nedávno mi jeden teolog řekl: "Když člověk vykoná pouť do Medžugorje, může to být zdrojem milosti Boží. Může ji ale získat prostřednictvím Zpráv z Medžugorje?" Trochu mě ta poznámka zarazila. Nedovedl jsem najednou pochopit, z jakých jiných důvodů bych tyto zprávy vydával. To by přece nemělo smysl. Z dopisů, které dostávám a po přednáškách, které konám, mám silný pocit, že je lidem skrze tyto informace zprostředkována milost Boží. Z různých reakcí cítím, že v lidech je ožiováno vědomí přítomnosti Boží, jsou více nakloněni modlitbě, máš svatě a pobožnostem, je v nich ožiována touha milovat bližního, nevyvyšovat se před nevěřícími i věřícími, ale to se těžko vysvětluje a dokazuje.

Protože uvedená otázka se může vyskytnout i u dalších lidí, uvádím několik úryvků z dopisů, které jsem dostal během několika posledních dnů. Snad je možno z nich vycítit, že skrze tyto písemné informace a přednášky o Medžugorji se člověk dostává blíže k Bohu. Protože jsem autory nepožádal o souhlas ke zveřejnění, uvádím jejich jména ve zkratce:

"Při prázdninovém putování jsem v jednom kostele narazil na Vámi vydávaný časopis. Velice se mi líbil a rád bych ho dostával. Vaše činnost při vyřlávání Zpráv z Medžugorje

je velice užitečná, neboť jinak se na zmínky o tomto zjevení v tisku sotva narazí. Dříve jsem, ač věřící, na zjevení Panny Marie nevěřil, ale po vyslechnutí Vaší přednášky ve Velešíně dne 18. 11. 1989 mé pochybnosti zmizely. Myslím si, že o těchto zjeveních je třeba psát hodně lidsky, a nikoliv tak, jak jsem na to narazil v některých knížkách o lurdách či Fatimě, které se utápí v citových výlevech a dosti podivných tajemstvích, ale o tom, co chce Panna Maria, je tam málo. Takové knížky mě v nevěře ve zjevení spíše utvrzovaly. Dával jsem se na ně jako na nějaká podezřelá soukromá zjevení. Vám mohu poděkovat za to, že mé pochybnosti byly rozptýleny."

(I. P., České Budějovice)

"Měl jsem možnost seznámit se s některými články a zprávami o místu zjevení Matky Boží v Medžugorji. Zajímalo by mě, jakým způsobem lze ve Vašem životě sloučit racionálně chladnou vědu se spiritualitou lidské víry, jakou nabízí třeba právě Medžugorje. Já jsem studentem 5. ročníku VŠCHT v Pardubicích v oboru fyzikální chemie... Lidé si události v Medžugorji různě vysvětlují, ale pravý výklad nechťají přijmout. Pak se Medžugorje úplně ztrácí mezi různými fenomény, které jsou pro lidi dokonce více přitažlivější. Já osobně v Medžugorje naprosto věřím, a to nejen proto, že jsem měl právě v souvislosti s Medžugorjem osobní duchovní zážitek, v mém životě ojedinělý, který mě přesvědčil o skutečné přítomnosti Panny Marie a jejího vlivu. Proto věřím, že v Medžugorji přivádí Kristus lidi prostřednictvím své Matky k Bohu. Jak ale lidem ukázat tu skutečnou perlu? Vždyť Medžugorje bude mít v příštích letech mimořádný význam pro lidstvo..."

(M. K., Lanškroun)

"Je mi 15 let a čtu "Zprávy z Medžugorje". Moc Vám za to děkuji, protože jsem se rozhodla pro Boha a duchovní vzkazy Matky Boží mi pomáhají hledat lásku a pravdu Boží. Nemí to pro mne jednoduché, byla jsem vychovávána v rodině nevěřících rodičů a teprve když jsem začala studovat zdravotní školu, setkala jsem se s vírou. Přivedly mě k ní dvě spolužačky, které jsou věřící. Hodně mi pomáhají a právě i Zprávy z Medžugorje dostávám od nich."

(V. K., Prachatice)

+++

Přerušení zjevení pro Jakova

Při zjevení 20. března 1990 řekla Panna Maria nejmladšímu vizionáři Jakovovi, že ji deset dnů neuvidí a doporučila mu, aby se modlil na její úmysly. Je to poprvé, kdy má Jakov přerušena zjevení. Každá taková přestávka souvisí s nějakým úmyslem, ale vizionáři ho nezveřejňují. Po deseti dnech zjevení opět Jakovovi pokračovala.

+++

Výroční zjevení Ivanky

Dne 24. června 1990 večer měla Ivanka zjevení Matky Boží, jak jí to Panna Maria slíbila 7. května 1985. Zjevení trvalo 9 minut. S Ivankou byl manžel a její dvě děti: dvouletá Kristina a syn Josef, který se narodil 14. června, tedy deset dnů před výročím. Ivanka nedovolila nikomu natáčet videofilm a připravovala se se svou rodinou a několika přáteli na zjevení modlitbou. Po zjevení Ivanka řekla, že viděla Matku Boží tak, jak ji vídávala při denních zjeveních. Matka Boží s ní hovořila podrobněji o pátém tajemství, ale Ivanka z toho nesmí nic sdělit. Pak viděla svou maminku Jagodu, která zemřela dva měsíce před začátkem zjevení v dubnu 1981. Matka Boží poděkovala Ivance za to, že ona i její manžel se obětují pro Nový život. Po zjevení si Ivanka toužebně povzddechla: "Kdy uběhne rok, abych opět viděla Matku Boží! Bylo mi tak krásně!"

+++

Biskup Žanič v Medžugorji

Druhou sobotu v červnu 1990 se slavnostně udělovala svátost biřmování pro sto místních lidí. Biřmování, které uděloval mostarský biskup Žanič, proběhlo tentokrát v dobrem ovzduší a bez nedorozumění a neshod kvůli medžugorským událostem.

+++